

משירי האמת הפנימית

לא שחקתי שש־בש בטיולי כְּתָה,
לא הייתי מלח, שמנה, סלֶתָה,
או מוצר בסיס אחר עבור ארצי היפה.
הייתי ששים אחוז כהל, עם טעם מר של תרופה:

רציתי שתשתו אותי, כרוסים אבודים בקרון,
רציתי לשרף את הבטן ולהביא שכרון,
רציתי שכל האמת תצא ביסורי חמרמרת,
והיה בי זעם של נביא אחרון.

אז אמרתי, "אני לא אחפש שלֶוה".
אז אמרתי, "אני לא אגיד: 'אין תגובה'".
אז אמרתי, "אני לא אחפש מרפסת
עם רוח ים־תיכונית רטובה".

אז אמרתי, "הגוף הוא כלא נצחי".
אז אמרתי, "אמנות זה הכי, אחי",
אז אמרתי, "לא אהיה יוני עירם שזורק את הדיסקוס,
אהיה יוני עירם שכותב טרגדיות במחי".

אז אמרתי, "אם הכל שפייט, הרי שגם לכתב
אפשר על הכל. או לפחות על הרב".
אז אמרתי, "יהודי אמת אי אפשר להרגיע
אפלו עם חמר לבנוני טוב".

אז אמרתי, "אהיה צדיק, שפתמר יפרח".
אז אמרתי, "לא אדע את חכמת המזרח".
אז אמרתי, "כדי לא לאבד את עצמי לדעת,
אהיה פלבת השמירה שלי, עד שאצרח".

אז אמרתי, "אלך וקופה וקפוצת ישבן".
אז אמרתי, "אני הסצנה שלכם, וקוראים לי סיון",

אז אמרתי, "לא אהיה אלכסנדרוני משכיל עם מקטרת
ארקה, ננוח מרב גוני לבן".

אז אמרתי, "לא אגזר על עצמי שתיקות",
אז אמרתי, "לא פחות מעשר מכות".
אז אמרתי, "לא אקפל את גופי בשמש
בחפוש אחרי השקט בין הרקות".

כה אמרתי ותפסתי רכבת צרה,
וירדתי בתחנה המכסה בשורה
של עמודים נאו־קלסיים אנולי קורוזיה
וראיתי עיר מרבעת וכפר קרה,

ועננים אפרים, ומעילי פרוה,
וכרזות על לילות הבלחה, ואופרה עצובה
עם סופרן שאכלה תריסר חלבונים חיים,
וסרויס וינאי במזנון, כמו אסירים בתאים,

ויהודי בחלוק לבן אומר, "אספירין נוזלי,
ש'לש פעמים ביום", ויהודי אחר, שבלולי
וקטן, מתקן שעוני זהב, ושוטר מצליף בקורסיסטית,
וידעתי שהעיר הזאת היא הבית שלי.

וידעתי שמבתים כאלה יוצאים רק כה:
או תופסים בונדאי אסתמטי ואומרים לו: "קח
אותי לאשה". והוא באמת לוקח, ואז בורחים הרחק;
או קופצים מהגשר; או מקשיבים לספק

שבוער בכבד ובמח, בגידים, בשרירי האגן,
ומוותחים איזו יד, איזו רגל, והולכים בעקבות נגן
החליל – שיהיה אפלו אותו אחד מהמלין –
ולראשונה מרגישים כילד, ולא כחלדה שבעת הדגן.

אז אמרתי, "אם כה, אז אני יכולה לזוז".
ועמדתי ברלוה עצבני על הרציף הארוז,
ואמרתי, "בואו נבצע דואט: אני אצ'ק,
והרכבת תעשה טוק-טוק-טוק. טק-טק".

נסיעה לניחום אבליים

לאנה הרמן

יום אחד נספר לבנות –

לא עכשו,

לא עכשו! –

איה נסענו לצפון, צפון, צפון מערב,
איה חפשנו ארמון שעומד במקום הר

בקצה של החשך, כלו מואר,

אבל החשך לא מצטמצם,

לא מצטמצם,

לא מצטמצם,

והים שותק, והחול עוצם

את עיני הפנינה שלו,

פנינה,

פנינה.

איה נסענו בעקבות המות הנא

שהסתתר באור שהסתתר בחשך שהסתתר בחול הרחב

שהסתתר בתוך צפון, צפון, צפון מערב.

מות של נער בתוך הארמון לא מצטמצם,

לא מצטמצם,

לא מצטמצם.

החשך קפץ מכל עבר, כמו לחם מתוך מצנם.

איה סובבנו בחשך בלי סוף, והויז ככה,

כי העיר נגמרה הרבה לפני צפון, צפון, צפון מערבה,

כי חצינו לצד השני, כי הצד הראשון נגמר,

ואמרת דברים שרק את יכולה לומר,

מסביב היה חשך, אבל בתוך המכונית

צמח יער פיות, כי זו את ששנית

את ההרכב של עצמה, תא אחרי תא,

תא אחרי תא,

תא אחרי תא,

עד שהיית עשויה מחמר קסום לא נודע,

שֶׁאֵף אַחַת לֹא נִסְתָּה.
אֵף אַחַת לֹא נִסְתָּה.
זֶהוּ נֶס, זֶהוּ נֶס, זֶהוּ נֶס, זֶה סִימָן עַל הַמִּצְחָה,
אֲזַנִּים עִם שְׂפִיץ,
זֶהוּ אֹר שֶׁרַק אֶת יְכוּלָה לְהַפִּיץ,
אֶת זֹהָרֵת בַּחֲשֵׁה, אֵךְ לֹא מְאִירָה אֶת הַדֶּרֶךְ:
זֶה קֶסֶם וְלֹא חֲשָׁמַל.
הָאֶפְלָה מְסַבֵּיב רִיקָה כְּמוֹ חֶלֶל.
הַקֶּסֶם לֹא מְשַׁמֵּשׁ לְכֻלּוֹם: הוּא אֶת.
אֶת.
אֶת.
צָפוֹן, צָפוֹן, צָפוֹן מְעַרֵב מִתְפַּשֵּׁט לְאֵט
לְתוֹךְ אִישׁוֹנֵינוּ וְלֹא מְצַטְמָצֵם,
לֹא מְצַטְמָצֵם,
לֹא מְצַטְמָצֵם.
הַקֶּסֶם לֹא זָקוּק לְקוֹסֵם.

תל אביב, 9 באוקטובר 2018

בלדת ברים עצובה

אני יורק לקערה גלעין של זית,
פולט עשן וגם טסטוסטרון,
ואת על הבמה, את שרה אריה ביזרית
על שחקנית דחוייה בתאטרון

פרובינציאלי: תפקידי דקה ורבע
(היא לא הצליחה לפתות את הבמאי)
ואהבה נכזבת. היא מרעבת.
היא אמללה. היא התאבדה במאי.

את שרה שיר עצוב. אני לוקח ביגלה,
והחזה שלך נושם עמק.
ועל הבד דומע איזה פיגעלע
מאד רגיש, ויענקלה השמוק

מדביק שרמוטה אקראית לכרס.
קולך צרוד, ושמלתך צמודה.
בשרותים יוצאים המים מהברז
עם לפחות עשרים אחוזי של חלדה.

המאורה הזאת בכלל לא פוטוגנית,
והרצפה עקמה ורטבה.
כלם הזמינו פלטה מטגנת
ובירה מהממלכה הרקובה.

חתיאר עם קוניאק נגש אליך,
ואחריו – איזה פריק עם רסטי ניל.
אני מבין שאת זמרת של שולים,
בולע וודקה מתוצרת ישראל.

תקשיבי, בבה, מה אני אומר לך:
למענה אקים מחדש את הרוקסן!
אני מבין בכספים כמו שמחה ארליך
ובשירה – כמו אלכסנדר פן.

שותי הרסטי ניל כלם ברברים,
שותי הקוניאק הם זן נכחד.
אני יודע לכתב שירים של ברים,
ממש עכשו יוצא לי עוד אחד.

אני זורק עליך חפן גוגואים
ותחתונים צהבים עם תחרה.
אני רוצה אותך כאיקון הומואים.
אני רוצה אותך בטעם רע.

אני רוצה אותך במגפים נאצים,
אני רוצה אותך בכובע קש,
אני רוצה אותך בחזיה עם נצנצים,
אני רוצה אותך מלפת הטרש.

כשאת אוכלת לחם קל עם מרגרינה,
לבי כואב ופי אומר: עד כאן!
אני אזמין אותך למרגריטה
ואסדר לך הופעה בהאמן.

חצות. את שרה בלדת רצח,
ויש לך חוש דרמטי מפתח,
והגבור מדמם, ואת קורצת
לרסטי ניל. אני רוצה אותך.